

DAEMON-SOROZAT 2. KÖNYV

Oblivion

feledés

„Ez a sorozat kihagyhatatlan!
– *Samantha Young,*
bestsellerszerző

Megvédeni őt...
bármilyen áron!

fine
selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

Oblivion

feledés

DAEMON-SOROZAT 2. KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

KAT NEM FOGLALKOZOTT VELEM.

Ebben nem volt semmi újdonság – az iskolában is ezt csinálta. Úgy tett, mintha a végzősök bálja végén nem került volna olyan közel a halálhoz, és nem én mentettem volna meg. Mintha – ha elég keményen próbálkozik – eljátszhatná, hogy minden rendben van, és az összes furcsa dolgot meg nem történtté tehetné.

Mintha én sem lennék.

Márpedig ilyen szerencséje nem mostanában lesz, és nem azért, mert Kat úgy ragyogott, mint egy gigantikus utcai lámpa. Hanem azért, mert nekem már rohadtul elegend volt abból, hogy küzdjek az ellen, amit akarok. Az egész tiltottgyümölcs-szarságból. Túlléptem már azon, hogy nem szerezhetem meg, amire vágyok, mert az vagyok, ami vagyok – és ami Kat. A fenébe, tudtam, hogy nem lesz könnyű megszerezni, amit akarok. Az életben soha semmi nem könnyű, de ez nem változtatott az érzéseimen.

Akartam őt.

És tudtam, hogy a rengeteg bosszúság és veszekedés mögött valahol Kat is akar engem. Csak be kellett bizonyítanom – azonban

abban a percben mindössze szerettem volna a vállamra hajítani, hazahurcolni, és bezárni egy szobába.

A posta előtt parkolta le a Camryt; szemből álltam be mellé, lehúztam az ablakomat, és rámeredtem.

– Mit nem értettél abból, hogy indulj egyenesen haza? Úgy érzem, mintha ezt egyszer már megbeszéltük volna.

Kat elbiggyesztette az ajkát, úgy nézett vissza rám.

– Lehet, hogy itt könyvek várnak rám.

Sóhajtottam.

– Kicsit odébb meg lehet, hogy arumok, hogy megegyenek.

Kat nem vette be az okfejtést, főleg, miután visszatértem az órájáról, amelynek során az egész államot átfésültem, de egyetlen arumot sem találtam.

– Itt vagy, szóval nem lehet baj.

– Persze, de azért jobb félni, mint megijedni. – Amikor erre csak az égre emelte a tekintetét, kinyitottam a kocsiajtót. – Bosszantó vagy – közöltem.

Erre felemelte a középső ujját, és megvakarta az arcát. Felvontam a szemöldökömet: az ajkam mosolyra húzódott.

– Szép volt, cica.

Rám mosolygott, aztán megfordult, és ringó csípővel átvonult a parkolón. A koptatott farmer a vonalaira simult, szép látványt nyújtott, úgyhogy nem panaszkodtam.

Addig nem, amíg bele nem ugrott egy pocsolóba, amely akkora volt, mint a Nagy Tavak valamelyike.

A felfröccsenő sáros víz elérte a lábszáramat. Halkan felmordultam.

– Olyan vagy, mint egy kétéves.

Kat felugrott a járdaszegélyre, és hátranézett a válla felett, de tovább ment az alacsony épület felé. A folyosó végén vártam meg, hogy kiűritse a postafiókját.

– Hűha! – kiáltott fel, és az arca úgy ragyogott, mint a nyom körülötte. Benyúlt a szekrénykébe, és kiszedett egy halom sárga borítékot, aztán magához ölelte őket, mintha egy bepólyált kisbabát fogna.

Cuki. Nörd, de cuki.

Könyökkel lökte be a postafiók ajtaját, aztán az apró kulccsal be is zárta. Szembefordult velem, összeakadt a tekintetünk, és egy pillanatig nem is vált szét. Halvány pír terült szét az arcán, és sietve le-sütötte a szemét.

Elsietett mellettem, némán igyekezett kifelé, és aztán, mert nem okozhatott csalódást, újra beletaposott a pocsolyába.

Félreugrottam, de már későn. A bal lábam térdtől lefelé elázott.

– Jézusom!

Kat vigyorogva sietett a kocsijához, és kinyitotta a hátsó ajtót. Némán követtem, és megálltam a terepjárómnál, hogy megfigyeljem, amint, nos, lehajol, és berakja a könyveket. Hirtelen kiegyenesedett, és a válla felett rám nézett. A pillantásában volt valami – részben ártatlanság, részben lázadás –, ami nagyon beindított.

Másfelől gyakorlatilag bármit tett, azzal beindított.

Halkan felnyögtem, amikor visszahajolt, hogy elrendezgesse a csomagokat, mintha a családi porcelánt pakolná. Lehunytam a szemem, és az ajkamba haraptam, mert megjelent előttem a kép: Kat a kanapén, alattam, és nem visel mást, csak azt az átkozott manós pizsama-szót. Megkordult a gyomrom. Éhes voltam, kajára is, órá is.

– Palacsinta kell – jelentettem ki felnézve. A tekintetem természetesen azonnal egy igencsak formás testrészén akadt meg.

Kat becsukta az ajtót, és szembefordult velem.

– A fenekemet bámulod?

Mosolyra húzódott az ajkam. A pillantásom felfelé siklott az alakján, és hagytam, hogy helyenként elidőzzön. Megint elpirult, a szín befutott világoskék felsője alatt a nyakába is. Szemének szürkésege elmélyült.

Ez volt az. Amit éreztem, ott ült a szemében, elrejthetetlenül.

– Sose tennék ilyet – feleltem.

Kat felhorkant.

– Palacsinta – közöltem ismét.

– Mi van veled meg a palacsintával? Miért emlegeted folyton?

– Van instant palacsintaporotok?

Zavartan ráncolta a homlokát.

– Igen, azt hiszem, van.

– Az jó – nevettem rá. – Akkor süthetsz nekem pár palacsintát.

Leesett az álla.

– Nem fogok neked palacsintát sütni. Van itt valahol egy gofris, ott vehetsz magadnak palacsintát is...

Olyan sebesen léptem előre, hogy szemmel nem követhette. Szorosan előtte álltam meg, a testünk szinte összeért. Láttam, hogy a pupillája kissé kitágul.

– Tudom, hogy van itt egy gofris, cica. De én nem azt akarom.

– Feleltem az ujjamat, és rákoppintottam az orra hegyére. – Azt akarom, hogy te süss nekem palacsintát.

Dühös arccal hátrarándult.

– Márpedig nem fogok.

– De bizony. – Megfordultam, és visszamentem a kocsimhoz, beültem, és visszavigyorogtam rá. – Nagyon is fogsz.

Kat velem szemben ült, és összeszorított ajakkal nézte, ahogy a számhoz emelem a villát. A gyomrom lázadt a tettem ellen. Valami nem volt ezekkel a palacsintákkal rendjén. Először is akkorák voltak, mint a telihold. Másodszor, amikor belevágtam a csálé kupacba, a belsejét nyersnek találtam, ami nem helyes. Végül pedig amikor a villámra szúrtam egy darabot, valami sárgás por szállt fel belőle.

Talán nem volt olyan jó ötlet kikövetelni, hogy Kat palacsintát süssön nekem.

Az összekoszolódott pultra néztem. A sütő csupa nyers tészta lett, mint ahogy a pult és Kat pulóverének eleje is. Újra a palacsintákra pillantottam. Ha ember lennék, most félelemmel töltene el, amit tenni készülök.

Betöttem a falatot a számba, és majdnem vissza is köptem. Elszorult a torkom, de rákényszerítettem magam, hogy megrágjam. A juharszirupnak esélye sem volt, hogy ehetővé tegye a száraz, mégis nyálkás, íztelen lisztkupacot. Végtelen akaraterővel lenyomtam a darabot a torkomon, és lenn is tartottam, aztán összeszorított szájjal Katre mosolyogtam. Elmúlt egy pillanat.

Kat gyöngyöző nevetésben tört ki.

– El se hiszem, hogy tényleg megettél egy egészet.

Úgy éreztem, sosem mosom le a szájpaddlásomról a rá tapadt maszsát.

– Miért?

– Biztosra veszem, hogy nincs jó íze. – Hátradőlt, a kezét az ölébe ejtette. – Nem hasonlítanak anyu palacsintájához.

Hát nem.

Ezek furák, sárgásfehérek voltak, meg sem közelítették egy rendes palacsinta színét. Kényszerítettem magam, hogy felvegyem a tejespo-
harat, és a tartalmának csaknem a felét egyszerre lenyeltem.

Kat ismét nevetgélt.

– Na jó. Ezek rémesek – ismertem be, és letettem a poharat. –
Hogy lehet a palacsintát elrontani?

– Fogalmam sincs. Még sose csináltam. – Felhúzta a vállát. – Azt
néztem, hogy vizet kell adni hozzá.

– De ennyi az egész. Nem bonyolult.

Kat ajka megrándult, és leszegte a fejét.

– Azt hiszem, mégis a gofrisnál kellett volna maradnod.

Összehúztam a szemem, és eltoltam a tányért magamtól.

– Egy nagyon nagy részem most azt reméli, hogy szándékosan csi-
náltad őket pocsékra.

– Miért is?

– Mert ha nem tudsz palacsintát sütni, nem biztos, hogy bará-
tok lehetünk.

– Ó! – A mellkasára szorította a kezét. – Most megszakadt a szí-
vem.

– Helyes – feleltem félig lehunyt szemmel. – Jó barát vagyok.

Kat felhorkant, ám amit nem mondott ki, a levegőben maradt,
kettőnk között. A kapcsolatunk nem kezdődött jól. Az egész nyarat
és az ősz nagy részét is végigcsatáztuk, főleg miattam. De minden-
től beismertem ezt, és ha képes lettem volna visszamenni, és megvál-
toztatni azt, ahogy vele bántam, megteszem. Erre akkor ébredtem rá,
amikor Baruckkal küzdve nemcsak a saját életemet vesztettem el kis
híján, de a húgomét és Katét is. Csakhogy még én sem voltam képes
visszautazni az időben. Előre kellett haladnom.

Legfőbb ideje volt más témát keresni.

– Mondott bárki bármit a rajtad lévő nyomról? Dee vagy Matthew?
– kérdeztem, mert tudtam, hogy a Thompson testvérek nem szólnak hozzá. Mármost Adam igen, de ő nem is jelentett gondot.

– Dee először mondott valamit, de könnyen megmagyaráztam. Mindenki tudja, hogy ott voltam, amikor... – Megnedvesítette az alsó ajkát: az apró mozdulat elvonta a figyelmemet. – Amikor megküzdöttél Baruckkal. Nem gondolják túlságosan... rendkívülinek.

– Az jó – mormoltam.

Kat hangosan ásított, felállt, és elvette a tányérokat. Lassan sétált velük a szemeteshez. A faliorára néztem. Még hat óra sem volt.

– Édesanyád dolgozik ma este?

– Persze – felelte, és a vödörbe borította a palacsintákat. Merev háttal ment át a mosogatógéphez. – Mindig dolgozik.

Oldalra hajtottam a fejemet, egy pillanatig hallgattam.

– És ez neked nem tetszik, ugye?

Hátranézett, közben kinyitotta a mosogatógép ajtaját.

– Anyunak sok a munkája. – Berakta a tányérokat, utána fogta a résztás tálat, és a mosogatóba rakta. – A számlák nem fizetik ki magukat.

– Értem.

Elfordult, a csapot tekergette.

– Nem mindenkinek öntik a nyakába a kormányzati pénzt, csak mert idegen.

Felvontam a szemöldökömet.

Kat ásított.

– Néha kicsit... magányos vagyok itt.

– Azt el tudom képzelni – mormoltam. Nem tetszett a gondolat, hogy ha itthon van, és nem velem vagy a barátaival, örökké egyedül marad.

Egy hosszú percre hallgatott.

– Értem én, hogy úgy érzed, muszáj felügyelned engem, de nem megyek sehova. Dolgozatra kell tanulnom, és biosz házim is van. Nem muszáj maradnod.

Felálltam, és odasétáltam hozzá.

– Lehet, hogy...

Kat levegőért kapkodott és megpördült.

– Jó ég, Daemon! Muszáj állandóan ezt csinálnod? Jesszusom! – Nekidőlt a pultnak. – Olyan vagy, mint egy lopakodó üzemmódú földönkívüli nindzsa.

Féloldalasan elmosolyodtam.

– Nem is voltam annyira csendes.

– De igen. Mint egy szellem. – Felszegte az állát, a szemembe nézett. – Egy ijesztő szellem.

– Miért vagyok ijesztő szellem? – nevettem halkan.

– Nem tudom – felelte suttogva, a tekintete az ajkamra esett, aztán lejjebb, a mellkasomra. – Belemásztál az aurámba.

Bele bizony – legfeljebb néhány centi választott el minket. Mély lélegzetvételtre készítettem magam, és elborított sajátos barackillata.

– Bocsi!

– Kicsit sem sajnálsz.

– Valóban.

Oldalra hajtottam a fejemet, és észrevettem a füle mellett is egy odatapadt tésztacseppet. Hogy a csudába juttatta oda? Odanyúltam, és az arcára nyomtam a hüvelykujjamat. Kat levegőért kapott, a mellkasa megemelkedett. Újra összekapcsolódott a pillantásunk.

– Tészta van az arcodon.

Kat ajka elnyílt, elkerekedett szeme nem eresztett. A hüvelykujjammal végigsimítottam az arcát, eltörölve az apró foltot, de a kezem

a bőréen maradt azután is, hogy a massa eltűnt. Az ujjaimat a nyakára simítottam. Így, hogy ilyen közel álltunk egymáshoz, Kat hátraszegte a fejét, én a nyakát érintettem, olyan volt, mintha pillanatokra volnánk a csóktól. Mindössze annyit kellett volna tennem, hogy néhány centivel lejjebb hajolok. Már csak a gondolatra is megdermedtem.

Jó ég, mennyire vágytam rá, hogy újra megízleljem az ajkát!

Mindazonáltal nem hittem, hogy Kat is akarná. Valószínűleg megütne.

Sűrű pillái leereszkedtek, eltakarták a szemét. Jobban meggondolva igenis benne volna... de amikor elválnánk, tüzet okádna.

Kat akart engem, ám még nem állt rá készen, hogy ezt beismerje. Közel sem. Azt gondolta, az, amit én érzek iránta, nem olyan erős, mint a szülei szerelme, kevesebb pedig nem érte be. Ezért nem hibáztathattam. Az igazat megvallva, magam sem tudtam, mit is érzek pontosan. Vágyat? A pokolba is, igen. Kívül-belül kívántam, de ennél többről volt szó. Mélyen kedveltem. Tiszteltem. A szívem különös dolgokat művelt, amikor a közelében voltam. *Törődtem* vele. Komolyan.

Mindössze azt nem tudtam, mit adnak ki ezek együtt.

De meg akartam tudni, *szükségem* volt rá, hogy megtudjam. Egy valamiben biztos voltam: akármit érzek, az nem amiatt van, hogy a szívünk együtt ver, jelentsen ez bármit. Vagy amiatt, amit Kattal tettem, amikor meggyógyítottam.

– Cica? – A tarkójára csúsztottam a kezem.

– Ne szólíts így – felelte, de megborzongott.

Lehajtottam a fejem. Most olyan közel voltunk egymáshoz, hogy amikor elfordítottam az arcom, az orrom hegye az övét érte. Nem húzódott vissza, és engem sem tolt el magától.

– De én szerettem ezt a nevet.

– De engem ez nem érdekel – vágott vissza.

Elvigyorodtam.

– Kat?

– Mi az?

Rengeteg mindent szerettem volna mondani neki, olyan sokat, de tudtam, világgá szaladna. Leküzdeni a szinte ösztönös vágyat, hogy valóban belemásszak az aurájába, nehezebb volt, mint legyőzni egy éhes arumot. Éppen csak annyira húzódtam el, hogy lássam szép arcát, aztán lecsúsztattam a kezem a nyakáról.

– Majd én összetakarítok.

– Tessék? – pislogott rám, amitől még szélesebben mosolyogtam.

– Majd én összetakarítok itt. Menj, csináld a házidat, vagy akármit.

A villanásnyi csalódás olyan rövid volt, hogy talán csak képzeltem.

– Rendben. Nekem megfelel. – Kisiklott az alig észlelhető résen köztem és a pult között. – Szórakozz jól!

Hátrapillantva láttam, hogy csoszog – korábbi ruganyos, imbolygó lépteinek nyoma sem maradt. Sőhajtva visszafordultam a káoszhoz.

Mi a fenéért ajánlottam fel, hogy eltakarítok?

Megkísértett a gondolat, hogy egyszerűen párologtassak el mindent, de aztán fogtam a mosogatószeres flakont, és kinyomtam némi kék folyadékot a tálba, amely nem fért a mosogatógépbe. Mosogatás közben elábrándoztam. Muszáj lesz valahogy leszedni róla a nyomot, már csak a biztonság kedvéért is. Ha végeztem, ideje lesz elrángatni a házi feladatától, és rávenni némi fizikai aktivitásra.

Az agyam persze azonnal konkrét fizikai aktivitásokra kezdett fókuszálni. Félretoltam ezeket a gondolatokat, és egy intéssel a mosogatóba parancsoltam a tésztás palacsintasütőt. Nem beszéltünk a

végzős bálon történeteiről a visszatérésem óta. Tudtam, hogy Kat nem fog szétszúszni, mert átkozottul erős, de ez még nem jelentette, hogy nem is aggódtam amiatt, hogy bírja.

És akkor arról még nem is beszéltünk, hogy valami egészen biztosan történt, amikor Baruck támadása után megpróbáltam megmenteni. Valamiképpen elérte a Forrás erejét, márpedig erre ember nem képes.

Én legalábbis nem tudok ilyen emberről.

Megváltoztattam őt. Hogyan? Még nem tudtam. Mindössze abban reménykedhettem, hogy akármit is tettem vele, az a nyommal együtt eltűnik.

A konyha rendbetétele nagyjából negyed óráig tartott. Amikor végeztem, kiléptem és lekapcsoltam a villanyt. A tévé halk mormolása a nappaliba csalt. Kat utálni fog, de kénytelen lesz abbahagyni, amivel foglalkozik, felkelni és...

Megtorpantam, és csak bámultam rá.

Kat a kanapé sarkában kucorgott, a tankönyv kinyitva hevert az ölében. Apró lábujjai kikandikáltak a farmerja szegése alól, és az ülőpárnák közti résbe süppedtek. Saját magát karolta át, a feje oldalra billenve pihent a párnákon. Az obszidián nyaklánc kicsusszant a nyakkivágásából, és a karján pihent.

Teljesen ki volt ütve.

Tudtam, hogy nem ébreszthetem fel: odaléptem, óvatosan felvettem a könyvet, becsuktam, és a kisasztalra tettem, aztán a kanapé támláján pihenő takarót Kat lábára borítottam. Aztán, anélkül, hogy végiggondoltam volna, fél karral megtámaszkodtam a támlán, megacéloztam magam, lehajoltam, és megcsókoztam hűvös arcát. Még egy kicsit igazgattam a takarót, hogy biztosan mindenhol befedje, aztán hátraléptem.

Hazamehetek. Kat innen ki nem teszi a lábát.

Azonban most, ahogy ott álltam, és ellágyuló arccal lenéztem rá, megengedtem magamnak, hogy igazán végiggondoljam. Egyetlen percig hagytam, hogy a történetek és a tetteim súlya a vállamra nehezedjen.

Lehunytam a szemem.

Olyan sok szabályt szegtem meg. Felfedtem, ki vagyok valójában. Elmondtam Katnek az igazat. Meggyógyítottam, nem is egyszer, hanem sokszor. Majdnem felnevettem, csak hát az egész nem volt vicces. Kat élete veszélybe került, és most már mindig veszélyben is lesz, különösen, ha a társaságunkban – az én társaságomban – marad, én pedig egy rémesen önző tuskó voltam, mert...

Mert immár én nem voltam hajlandó távol tartani magam tőle.

MÁSODIK FEJEZET

NAGYJÁBÓL TÍZ MÁSODPERCIG VÁRTAM, mielőtt előrehajoltam volna, hogy megbökjem Kat hátát a tollammal. Sóhajtott, a vállá megemelkedett, aztán hátrafordult ültében. Szürke szempár fogadott.

– Jó reggelt, cica!

Gyanakodva nézett rám.

– Jó reggelt, Daemon!

Oldalra hajtottam a fejem. A hajam a homlokomba hullott, majdnem a szemembe. Ideje lenne elmenni fodrászhoz.

– Ne felejtsd el, hogy ma estére terveink vannak!

– Persze, tudom. Már alig várom – felelte szárazon.

Az izgatottsága szinte hanyatt lökött.

Előrehajoltam, megdöntve az asztalomat. Láttam, hogy a jobbunkon Carissa és Lesa is minket figyel. Az ajkam mosolyra húzódott.

– Mi az? – kérdezte Kat, amikor a csend már elviselhetetlenül hosszúvá nyúlt köztünk.

– Le kell szednünk rólad a nyomot – feleltem, elég halkán, hogy csak ő hallja. Tegnap elbuktunk, amikor a ledolgozásra került volna a sor. Ma nem hibázhatunk.

Kat kézbe vette a tollát.

– Igen, erre magamtól is rájöttem.

Mivel szerettem bosszantani, nézni, ahogy felpaprikázódik, hozzátettem:

– És támadt egy igazán nagyszerű ötletem, hogyan is csináljuk.

Meglepődtem, mert elmosolyodott.

– Tetszik? – A pillantásom telt ajkára esett.

– Kizárt dolog, hogy ebben az életben rá tudsz venni, haver – felelte.

Majdnem felnevettem.

– Cica, hiábavaló az ellenállás.

– Akár a csábításod.

– Majd meglátjuk.

A plafonra emelte a tekintetét, és visszafordult. Akkor lépett be a tanárunk, és mintha öregebbnek tűnt volna, mint tegnap. Én viszont még nem végeztem. Újra megböktem Katet.

Hátrafordult és rám meredt.

– *Mi van*, Daemon?

Villámgyorsan mozdultam, és vigyorogva végigsimítottam az arcát, mint előző este, amikor összekente magát a tésztával. Most egy kis szöszöt szedtem ki a hajából. Mert olyan átkozottul segítőkész vagyok.

Kat csak bámult rám.

– Iskola után... – emlékeztettem.

Nem felelt, de tudtam, hogy megértette. Lehet, hogy foggal-körömmel küzd ellenem, nos, mindenben, de azért nem ostoba.

Az egész órán úgy tűnt, mintha öt másodperc választotta volna el az ájulástól. Olyan sokat ásítozott, hogy már arra gondoltam, meg fog húzódni az állkapcsa. Ez nem volt nála rendben, főleg, mert tegnap az estét is végigaludta. Tíz tájban, amikor magára hagytam, még mindig durmolt.

Óra végén kivonszolta magát a padból, az ajtó felé indult. Követtem, alig figyelve oda, miről csacsog Carissa és Lesa. Óra után elváltak az útjaink.

A délelőtt csak vánszorgott. Az ebéd előtti utolsó órát el is lógtam, hogy kimehessek a városba, és szerezhessenek valami étvágygerjesztőbet, mint amit az iskola kínálhat kaja gyanánt. Talán fasírt volt a menü, de azt biztosra vettem, hogy nem húsból készítik.

Szendvicset rendeltem, és megláttam, hogy smoothie is kapható. Nem az epres Kat kedvence? Mosolyogva vettem el egyet, és még egy frissen kisült sütit is.

Senki még csak rám se nézett, amikor visszaértem az iskolába, és bevonultam az ebédlőbe. Mindig is így volt. A mi fajtánk akkor jött és ment, amikor neki tetszett. Az is segített, hogy a bérlistán nem Matthew volt az egyedüli luxen.

Amíg a folyosón mentem végig, meleg bizsergés futott le a tarkómon, ami kényelmetlen érzéssel töltött el. Már akkor is volt ilyen, amikor visszavittem az obszidiánt, és amikor tegnap megérkeztem az iskolába, matekóra előtt. Ma úgyszintén. Mindannyiszor, amikor Kat közelébe kerültem. Biztosan annak az eredménye, hogy ennyire... mélyen gyógyítottam meg. Hogy megmarad-e az érzés, vagy elhalványul a nyommal együtt, azt majd meglátjuk.

A társalgás zsongása és a rejtély illata erősen csapott meg, amikor beléptem a dupla ajtón. Végigfuttattam a tekintetemet az asztalokon, és észrevettem a Thompson testvéreket az ebédlő hátsó részében.

Összeakadt a pillantásom Ashsel. Összehúzta a szemét – jobbra fordultam, és rögtön megpillantottam Katet. Háttal ült nekem, de a válla merev tartása elárulta: tudja, hogy itt vagyok. A húgom szemben ült vele, előtte két tányér, Kat előtt egy sem.

Megkerültem a sorban állókat, odamentem, és lehuppantam a Kat melletti üres székre. Egy szó nélkül elé toltam a turmixot, közben nagyon jól tudtam, hogy az asztalnál mindenki minket néz.

Kat szeme kissé elkerekedett, de ahogy vártam, nem utasította vissza a smoothie-t. Amikor átvette, az ujjaink összeérték, és a bőréről apró szikra ugrott át az enyémre. Elhúzta a kezét, és kortyolt.

– Köszönöm – mondta leeresztett, sűrű pillákkal.

Rámosolyogtam.

– A micink hol vannak? – szúrta oda Lesa.

Ránéztem és felnevettem.

– Csak egyvalaki szolgálatára szerződtem.

Kat eltolta tőlem a székét.

– Te engem semmilyen módon nem szolgálsz!

– Még nem – vágtam rá, és követtem a székemmel. Lesa szeme szikrázott élvezetében, amíg minket figyelt.

– Jaj, maradj már, Daemon, nem látod, hogy én is itt vagyok? – nézett rám Dee rosszállón. – Mindjárt teljesen elveszed az étvágyamat!

– Mintha ilyesmi egyáltalán előfordulhatna – emelte a plafonra a tekintetét Lesa, és ebben teljesen igaza volt.

Előszedtem a szendvicsemet, aztán a kis zacskót is. Kiszedtem egy zabkekszet, és Dee felé nyújtottam. Úgy felragyogott az arca, mint ha gyémántot mutattam volna neki, és Gollamként lecsapva ragadta ki a kezemből, hogy a szívére szorítsa.

– Nem akartunk megbeszélni valamit? – érdeklődött Carissa hal-
kan.

– De bizony – nevetett rá Dee. – Valami nagy dolgot.

Kat fél kézzel végigtörölte a homlokát.

– Micsodát?

– Deevel arról beszélgettünk angolórán, hogy rendezni kellene egy bulit – magyarázta Carissa; megesküdtem volna, hogy egyszerre ennyit beszélni még nem hallottam. – Valami...

– ...hatalmasat! – vágott a szavába Lesa.

– Kisebbfélét – javította ki Carissa, szúrós szemmel pillantva ba-
rátnőjére. – Csak összejöhetnénk páran, vagy valami.

Deeből szinte áradt az izgalom.

– A szüleink elmennek azon a pénteken, szóval tökéletes lenne.

Kat rám pillantott. Kacsintottam, de közben azon gondolkodtam,
pontosan mikor is lenne ez a buli.

– Tök jó, hogy a szüleid csak úgy hagyják, hogy bulit rendezz a há-
zukban – állapította meg Carissa, és ez felkeltette a figyelmemet. – Az
enyémek már attól agyvérzést kapnának, ha csak felvetném az ötletet.

Dee megvonta az egyik vállát, és félrepillantott.

– A mi szüleink jó fejek.

Persze. Értsd: a mi szüleink rég halottak. Nagyot haraptam a
szendvicsekből, és elhatároztam, hogy kivárom, hova jut Dee ezzel a
beszélgetéssel. Eddig úgy nézett ki, nálunk szervezik a bulit. Érde-
kes. Nagy erőfeszítésbe került, hogy ne kérdezzem meg Deetől min-
denki füle hallatára, miért gondolja ezt olyan nagyszerű ötletnek.

Kat hallgatott, amíg a többiek megtárgyalták a bulit, ami a jelek
szerint néhány hét múlva, pénteken lesz esedékes. Kétkedtem ben-
ne, hogy kicsi marad.

– Téged nem zavar? – kérdezte sűgva.

Őszintén? A fenébe, dehogynem. De mindegy. Vállat vontam.

– Nem mintha megállíthatnám Deet.

Hitetlenkedve vizsgálgatott; nem hibáztattam érte. Néhány hónapja egy pillanat alatt rövidre zártam volna ezt a beszélgetést. Hogy most miért is nem tettem meg, azt magam sem értettem. Vagyis mégis.

A nyom addigra eltűnik Katról, és nem lesz oka, hogy eltűrje, amiért szíami ikerként követem. Ha buli lesz, akkor Kat jön át *hozzám*. És ez tetszett.

Előhúztam egy újabb csokis kekszet.

– Kérsz kekszet?

Kat a kezemre sandított, rózsaszín nyelve hegye előtűnt, és meg nedvesítette az alsó ajkát.

– Persze.

Részenben, mert bosszantani akartam, magasabbra emeltem a kezem. Ugyanakkor persze mélyen minden neveltségesen elbűvölt bármi, amit Kat csinált, ezért felé hajoltam.

– Akkor gyere és vedd el!

A számba vettem a keksz felét, a másik fele szabadon maradt.

Kat összevonta finom ívű barna szemöldökét, úgy nézett rám, ám a zavara hamar átadta a helyét a megértésnek. Elnyílt a szája, arca lángvörösbe borult. Várakozva – és kihívón – felvontam az egyik szemöldökömet.

– Gyerekek, hányni fogok – gurgulázta Dee.

Kat nem mozdult rá a kekszre, azonban nem is vágott még hasba, szóval a helyzetet nyertesnek értékeltem... bizonyos mértékig. Kivettem a számból a kekszet.

– Lejárt az idő, cica.

Kat még mindig ugyanúgy meredt rám.

Teljesen meg voltam elégedve magammal. Félbetörtem a kekszet, és átadtam neki a nagyobb darabot. Vékony ujjaival lecsapott rá, és csaknem egyben a szájába tömte; a homloka ráncba szaladt, a szeme viharszürkére vált. Nevetés kúszott végig a torkomon, de elakadt, amikor megláttam, hogy néz rám Dee.

Komoran viszonoztam a pillantását; Dee elkerekítette a szemét.

A számba dobtam a maradékot, és Katre néztem. A nyakláncával babrált, amin az obszidián medál lógott. A durva emlékeztető eloszlatta a jókedvet. Amíg Kat meg van jelölve, a veszély nagyon is valós.

Le kellett vennem róla a nyomot.

Azonnal.

Iskola után a postára ment. Megint. Amikor visszaértünk a házba, nagyon szerettem volna megrázni, de akkor csak leejtette volna a rengeteg csomagot, én meg hallgathattam volna a szidását.

Kipattantam a kocsimból, és sebesen felrohantam a verandára, ott azonban várhattam rá, mire ő is kiszállt és a lépcsőig ért. A felső korlátnak támaszkodva, felvont szemöldökkel néztem, ahogy egy háromlábú teknőc tempójában vánszorog.

– Iskola után nem egyenesen haza jöttél – állapítottam meg.

A szabad kezével előkotorta a kulcsát.

– Mint látod, a postán volt dolgom. – Benyitott, és az előszobai asztalkára ejtette a csomagokat.

– Várhatott volna a postád. – Utánamentem a konyhába. – Mi az? Csak könyvek?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kat a hűtőhöz lépett, és elővett egy üveg narancslevet.

– Aha, *csak* könyvek.

– Tudom, hogy valószínűleg nincsenek arumok a környéken, de azért nem lehetünk elég óvatosak – közöltem a hátával. – Olyan nyomot viselsz, ami egyenesen a küszöbre vezetni őket. Pillanatnyilag ez fontosabb a könyveidnél.

Sötét pillantást vetett rám a válla felett, a pultra tette az üveget, és pohárért nyúlt a szekrénybe.

– Kérsz?

– Köszönöm – sóhajtottam. – Van tej?

– Szolgáld ki magad! – intett a hűtő felé.

– Te ajánlottad, most meg nem akarod kitölteni?

– Én narancslevet ajánlottam – válaszolta, és a pohárral az asztalhoz lépett. – Te akartál tejet. És halkabban beszélj! Anyu alszik.

Fejcsóválva ellöktem magam az ajtókerettől, és töltöttem magamnak egy pohár tejet, aztán azzal együtt leültem az asztalhoz, Kat mellé. Amikor iskola után beült a kocsijába, felkötötte a haját, és most, hogy a sötét tincsek eltűntek az útból, az arcán derengő halvány pír eltéveszthetetlenné vált. Összehúztam a szemem. Most meg min jár az esze?

Két tenyere között forgatta a poharat.

– Kérdezhetek valamit?

– Attól függ – vágtam rá.

– Te... érzel valamit a közelemben?

– Másfélére gondolsz, mint amit ma reggel éreztem, amikor feltűnt, milyen jól áll neked ez a farmer?

– Daemon – sóhajtotta. – Komolyan kérdeztem.

Az ujjammal köröket rajzoltam az asztalra.

– Meleg és bizsergést érzek a tarkómon. Erre gondoltál?